

obžalovaný věděl, že cena věcí v prodejně B. odcizených přesahovala částku 500 Kč, nemá ve spisech podkladu.

Pokud rozsudek uvádí, že obžalovaný při hlavním přelíčení prý doznal, že věci, které k sobě přijal a jež hleděl ukliditi před četnictvem, tudíž veškeré věci, i demijony pocházející z jiných krádeží než u firmy B., měly (úhrnnou) cenu »nanejvýš přes 500 Kč«, jde, nehledíc k tomu, že ono doznání není osvědčeno protokolem o hlavním přelíčení, o okolnost pro kvalifikaci podle § 186 a) tr. zák. zcela nerozhodnou, poněvadž v případech § 186 a) tr. zák. na rozdíl od § 186 b) tr. zák. neplatí zásada sčítací (rozh. čís. 5280, 5489 Sb. n. s.).

Pokud rozsudek dále na základě výpovědi spoluobžalované F. Š. dospěl k úsudku, že stěžovatel nemohl mít pochybnosti o tom, že při uvedené krádeži v prodejně firmy B. pachatelé »m o h l i« odciziti věci v hodnotě více než 500 Kč, jde tu o závěr právně rovněž bezvýznamný, neboť k opodstatnění skutkové podstaty zločinu podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. zák. nestačí po stránce subjektivní pouhá m o ž n o s t vědomí o oněch skutečnostech, které činí tu kterou krádež zločinem; vždyť tu nejde o trestný čin, který může býti spáchán z pouhé nedbalosti. Z jasného znění citovaného ustanovení vyplývá nade v š i pochybnost, že se u pachatele vyžaduje s k u t e č n á z n a l o s t okolností kvalifikujících příslušnou krádež za zločin, k nimž v případě zločinu krádeže podle § 174 II a) tr. zák. náleží najmě i skutečnost, že cena věcí více pachateli odcizených přesahuje 500 Kč.

Rozsudek zjišťuje pak ovšem ještě, že obžalovaný dobře věděl, že předměty (zřejmě jen boty a punčochy) pocházejí z krádeže u B., jež byla spáchána dvěma (vlastně více) zločinci, a že cena věcí odcizených v oné prodejně při nejmenším přesahuje částku 500 Kč.

Leč rozsudek neuvádí důvody, o něž posléz uvedené zjištění opírá, a zjištění to nemá podkladu ani ve spisech; neboť ani z dosavadních údajů spoluobžalované F. Š., ani z obhajoby stěžovatele samého nevysvítá, že mu bylo sděleno, že mimo boty a punčochy, jež u sebe uschoval, byly v prodejně firmy B. odcizeny ještě další věci, a to věci v takovém rozsahu, že si byl vědom, že byly ukradeny předměty v ceně 500 Kč přesahující. Že již ony boty a punčochy, jež stěžovatel na sebe převedl a u sebe ukryl, měly ceny 500 Kč přesahující, rozsudek nezjišťuje a nevysvítá to ani ze spisů. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že rozsudek postrádá co do rozhodné skutečnosti jakéhokoliv odůvodnění a že je proto stižen zmatkem čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 5741.

Neodepřel-li svědek slyšený v civilním sporu — byv poučen podle § 321 c. ř. s. — výpověď o otázkách, jichž zodpovídání by mu přivodilo nebezpečnost stíhání trestním soudem, není zbaven povinnosti, aby pod důsledky § 199 a) tr. zák. vypověděl pravdu.

Nejde o skutečné násilné vztažení ruky na vrchnostenskou osobu podle § 81 tr. zák., nýbrž jen o vměšování se ve výkon služeb veřej-

ných podle § 314 tr. zák., překážela-li osoba třetí (nikoliv exekut) výkonu soudního vykonavatele (zavřením dveří), aniž se — byť i jen nepřímo — dotkla jeho osoby.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1936, Zm I 1263/35.)

Rozsudkem krajského soudu v Táboře ze dne 8. října 1935 byli obžalovaní Jan Š., Anna Š. a Justina Š. uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a mimo to obžalovaná Anna Š. zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a obžalovaná Justina Š. zločinem spoluviny na veřejném násilí podle §§ 5, 81 tr. zák.

Nejvyšší soud zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného Jana Š. v celém rozsahu, zmatečnou stížnost obžalovaných Anny a Justiny Š. pak potud, pokud směřovaly proti výroku rozsudkovému, odsuzujícímu je pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.; naproti tomu vyhověl nejvyšší soud zmatečným stížnostem těchto dvou posléze jmenovaných obžalovaných, pokud čelily proti rozsudkovému výroku odsuzujícímu obžalovanou Annu Š. pro zločin podle § 81 tr. zák. a obžalovanou Justinu Š. pro zločin spoluviny na téže zločinu, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jako zmatečný a uznal obě stěžovatelky vinnými přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 314 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost obžalovaného J. Š. je, pokud vytýká rozsudku zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., bezdůvodná.

Nelze přisvědčiti zmatečnou stížnosti, že výpověď svědka J. Š. nelze pokládati za výpověď svědeckou, když již o věci byl slyšen jako obviněný a když trestní řízení pro cizoložství bylo již v běhu, a že stěžovatel byl vpravdě i při výslechu ve sporu Ck Ia 539/33 vlastně obviněným.

Je sice správné, že podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu nespadá pod trestní sankci § 199 a) tr. zák. výpověď osoby podezřelé z účastnictví na trestném činu, o němž je vyslýchána jako svědek, cítila-li se při výslechu subjektivně obviněnou a chtěla-li křivou výpověď zakrýti vlastní vinu. Ale o to vůbec nejde k souzeném případě, kde stěžovatel byl jako svědek slyšen v civilním sporu a před výslechem byl poučen ve smyslu § 321 c. ř. s., podle něhož smí odepřítí výpověď o otázkách, jichž zodpovídání by svědkovi neb osobám jemu blízkým bylo k hanbě nebo přivodilo nebezpečnost stíhání trestním soudem. Nepoužil-li stěžovatel tohoto dobrodiní, nebyl zbaven povinnosti, by jako svědek i na takové otázky odpověděl pravdu, a to pod sankcí § 199 a) tr. zák. (srov. rozh. čís. 3655 Sb. n. s., čís. 2896 víd. sb.).

Nalézací soud zjistil logicky ze záznamu protokolu o provedeném důkazu, v němž je poučení podle § 321 c. ř. s. řádně zaznamenáno, že stěžovateli bylo před svědeckým výslechem dáno poučení podle § 321 c. ř. s., že však obžalovaný tohoto práva § 320, č. 1 c. ř. s. mu daného nepoužil a prohlásil, že jako svědek vypovídati bude, čímž zároveň zji-

štěno, že obžalovaný poučení to slyšel. Ostatně se obžalovaný ani nehájil, že poučení to neslyšel. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného J. Š. zamítnouti jako bezdůvodnou, z části jako neprovedenou podle zákona.

Částečně oprávněna je zmateční stížnost obžalovaných Anny Š. a Justiny Š., pokud čelí proti výroku odsuzujícímu je pro zločin podle § 81 tr. zák. a podle §§ 5, 81 tr. zák.

Nalézací soud zjistil, že výkonný orgán okresního soudu v P. Ladislav Ž. k rozkazu soudu prováděl za přítomnosti zástupce vymáhající strany L. a četnického strážmistra K. proti Janu Š. mobilární exekuci, že oznámil obžalované Justině Š., že přichází vykonati exekuci proti jejímu synovi, že zabaviv několik věcí ubíral se do mlýnice, aby zjistil, zda tam jsou nějaké exekuci podléhající a dlužníku náležející věci, že obžalovaná Justina Š., když výkonný orgán šel ke dveřím mlýnice, volala za ním: »Nepouštějte je tam, zavřete!«, že výkonný orgán vešel do mlýnice, kam ho chtěl L. následovati, že však obžalovaná Anna Š. ho (L.) předhlonila, dveře zavřela (zamkla) za výkonným orgánem a stoupla si před ně s roztaženými rukama, aby překážela výkonnému orgánu v jeho výkonu služby a překazila ostatním jeho průvodcům přístup do mlýnice, že však na vyzvání četnického strážmistra dveře mlýnice otevřela a že soudní vykonavatel Ž. byl podle své výpovědi v mlýnici, ve které bylo přítomí, uzavřen 2 neb 3 minuty. Z toho usuzuje nalézací soud, že obžalovaná Anna Š. použila proti výkonnému orgánu skutečně aktivního násilí v úmyslu, aby zmařila další výkon exekuce, a že obžalovaná Justina Š. tento trestný čin výkřikem: »Nepouštějte je tam, zavřete (zamkněte)!« rozkazem Anně Š. daným nastrojila a úmyslně podnět k němu dala v tom zlém úmyslu, aby úřední výkon soudního vykonavatele, to je další zabavování svršků Janu Š. náležejících, byl zmařen, a že obě obžalované věděly, že mají před sebou soudního vykonavatele, tedy úřední osobu ve výkonu služby, t. j. při provádění exekuce. Ve zjištěném jednání obžalovaných spatřuje nalézací soud u obžalované Anny Š. zločin veřejného násilí násilným vztažením ruky na osobu vrchnostenskou podle § 81 tr. zák. a u obžalované Justiny Š. spoluvinu na tom zločinu podle §§ 5, 81 tr. zák.

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu pozbývá úkon veřejného činitele povahy výkonu úřadu (služby) a činitel sám zvláštní ochrany podle §§ 68, 81, 312 tr. zák. jen, nespadá-li dotčený úkon vůbec podle povšechné své povahy do jeho působnosti, v okruh jeho oprávnění a povinností, takže stačí, že veřejný činitel byl formálně k dotčenému úkonu oprávněn, třebaže tu nebyly jeho věcné předpoklady. Služební výkon soudního vykonavatele Ž. záležel podle rozsudkového zjištění v zabavení svršků Jana Š., které podle zákonných předpisů přísluší výkonným orgánům. Odpor proti jeho úřednímu výkonu mohl by ve směru § 81 tr. zák. býti beztrestný jen tenkrát, kdyby si byl Ž. osoboval služební oprávnění, která jsou vůbec cizí okruhu jeho povinností. I kdyby bylo pravda, že si měl soudní vykonavatel Ž. při výkonu exekuce počínati jinak, byl formálně k dotčenému úkonu oprávněn. Zda tu byly

i věcné předpoklady řádnosti jeho jednání (provedení exekuce proti Janu Š. v mlýnici patřící prý Justině Š.), nepřichází v úvahu; nebyly-li, opravňovalo to po případě jen ke stížnosti na příslušném místě.

Není tu proto vytýkané zmatečnosti rozsudku, nezjistil-li nalézací soud, že mlýn a pila v N. R. náležejí vlastnický výhradně obžalované Justině Š., dále z výpovědi svědka Ž., že se ptal Justiny Š. před započítím exekučního výkonu, zda jako vlastnice svolí ku provedení zabavení ve mlýně, že Justina Š. souhlas odepřela a k zabavení nesvolila a že v místnosti, ve které dlužník Jan Š. bydlí, zabaveny byly lovecké pušky, neboť jde podle toho, co dříve uvedeno, o okolnosti nerozhodné pro posouzení otázky, zda výkonný orgán Ž. byl při výkonu exekuce chráněn ustanoveními §§ 68, 81 tr. zák.

Přisvědčiti je však zmateční stížnosti, pokud s hlediska zmatku č. 9 a), správně 10 § 281 tr. ř. namítá, že rozsudková zjištění nemohou ospravedlniti znak skutečného násilného vztažení ruky podle § 81 tr. z. Neboť jednání obžalované Anny Š., že zavřela nebo uzamkla dveře mlýnice za výkonným orgánem a stoupla si před ně s roztaženými rukama, v čemž nalézací soud spatřuje skutečné násilné vztažení ruky obžalované Anny Š. na soudního vykonavatele, není s to, aby naplnilo pojem skutečného násilného vztažení ruky podle § 81 tr. zák., poněvadž zřejmě nešlo o čin, který by se, byť i jen nepřímo dotkl těla soudního vykonavatele. Totéž platí o zjištěném činu obžalované Justiny Š. Výzva její: »Nepouštějte je tam, zavřete!«, pronesená, když soudní vykonavatel šel ke dveřím mlýnice, nenaplnuje zřejmě z téhož důvodu jako u obžalované Anny Š. pojem výzvy ke skutečnému násilnému vztažení ruky podle §§ 5, 81 tr. zák.

Zjištěná jednání obžalovaných Anny Š. a Justiny Š. opodstatňují však skutkovou podstatu přestupku podle § 314 tr. zák., neboť opravňují k závěru, že obě obžalované se vmísily, nedopustivše se urážky v § 312 tr. zák. dotčené, tím, že obžalovaná Justina Š. slovy: »Nepouštějte je tam, zavřete!« a obžalovaná Anna Š. zavřením dveří mlýnice za výkonným orgánem, aby překážely soudnímu výkonnému orgánu v provedení exekuce proti Janu Š. Při tom je ostatně bez významu, zda obžalovaná Anna Š. slyšela výzvu obžalované Justiny Š. čili nic, ježto již čin každé obžalované sám o sobě naplňuje v tomto případě skutkovou podstatu přestupku podle § 314 tr. zák. Čin obžalované Anny Š. nelze posuzovati podle § 93 tr. zák., neboť ze skutkových zjištění rozsudkových nelze činiti bezpečný závěr, že tato obžalovaná měla úmysl svědka Ž. omezovati v osobní svobodě.

Bylo proto částečně vyhověno zmateční stížnosti obžalovaných Anny a Justiny Š., pokud se tato týká výroku o vině ve směru zločinu § 81 tr. z. a §§ 5, 81 tr. zák., a obě tyto obžalované v tomto směru uznány vinnými přestupkem podle § 314 tr. zák. a vyměřen jim nový trest za zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupek podle § 314 tr. zák., a to podle § 202 tr. zák., ježto nalézací soud neodsoudil obžalovanou Justinu Š. pro křivou přísahu.